

Čís. 1663.

Žádal-li vymáhající věřitel za exekuci vyklizením »na ohlášení«, musí se přihlásiti ve lhůtě § 575, odstavec třetí c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. května 1922, R II 227/22.)

Smírem ze dne 31. května 1920 zavázal se nájemník vykliditi byt do 31. prosince 1921. Ježto závazku nevyhověl, podala pronajímatelka dne 2. ledna 1922 návrh na nucené vyklizení bytu na přihlášení. Dne 28. března 1922 podala vymáhající věřitelka nový návrh, aby exekuce byla vykonána, když již před tím (dne 23. března 1922) žádal vypovězený za odklad exekuce vyklizením. Soud první stolice odklad exekuce povolil. Rekursní soud zrušil napadené usnesení i řízení mu předcházející. Důvody: Jednou z hlavních podmínek, za nichž lze vyhověti některému právnímu prostředku, jest, že nějakého právního účinku dosaženo býti může; v tomto případě však nastává otázka, zdali napadené usnesení vůbec po právu se stalo a jaká práva vymáhající věřitelka může z něho pro sebe vyvozovati. Dle § 575 c. ř. s. povinnost, najatou místnost vykliditi, pomíjí, když se do 14 dnů po uplynutí lhůty, do které místnost měla býti předána, nepodá návrh na exekuci. Tomu odpovídá ustanovení bodu 141, 5. titulu II. oddílu B. návodu pro výkonné orgány dle nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 12. července 1897, čís. 26 věstn. a ze dne 10. května 1910, čís. 9, dle kterých odchýlně od jiných exekucí, při kterých se stanoví lhůta 1 měsíce, vytčena jest pro založení spisů pro nepřihlášení se k exekuci pouze lhůta 14 dní; jinými slovy: jest nutno, do 14 dnů po uplynutí lhůty ku vyklizení o exekuční výkon vyklizení, i kdyby exekuce na přihlášení povolena byla, požádati, jak to při právním poučení k usnesení o povolení dotyčné exekuce dle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 15. ledna 1917, čís. 4 věstn. jasně jest vysloveno, poněvadž jinak nárok, vyklizení požadovati, zaniká. Smysl zákona jest patrně ten, že po uplynutí lhůty pro ukončení nájemního poměru má býti v době co možná nejkratší zjištěno, zdali vypovídající strana na vyklizení trvá či zda se nájemní poměr mlčky obnovuje. Poněvadž dle uvedeného platnost exekučního titulu, totiž smíru pro žádost povinného za odklad exekuce v čase jejího podání neexistovala a vymáhající věřitelka, jde-li jí o vyklizení bytu, znova se musí domáhati exekučního titulu, nebylo podnětu pro žádost za odklad exekuce, a bylo na místě, aby ji první soud jako bezpředmětnou zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Správné jest, že dle § 575 odstavec třetí c. ř. s. stačí, aby byl exekuční titul v platnosti zachován, návrh na povolení exekučního vyklizení najatých místností. Avšak nepodání návrhu na exekuční vyklizení se rovná návrh, kde se žádá za vyklizení na ohlášení, když se vymáhající věřitel k provedení této exekuce nepřihlásil. Vždyť tímto podáním projevily vymáhající věřitel jediné, že si ponechává úplnou volnost, má-li býti exekuce provedena čili nic, tím tedy rozhodnutí své o tom, zda byt na dále má zůstat v nájmu povinného, odkládá a, nepodal-li ve lhůtě své rozhodnutí

soudu, má se věc tak, jako by byl vůbec návrhu nepodal. Svým nechlášením dal věřitel zřejmě, byť i mlčky na jevo, že obnovuje výpověď zrušený nájemní poměr na dobu další. Na tento obnovený poměr, mlčky nově ujednanou smlouvu nájemní, se ovšem nemůže vztahovati exekuční titul jiný, třeba mezi týmiž stranami ujednané nájemní smlouvy, a nutno si nový titul exekuční opatřiti, mělo-li by k nucenému vyklizení dojíti. Jelikož v tomto případě vymáhající věřitelka, neohlásivši se k výkonu nuceného vyklizení, po uplynutí 14denní lhůty § 575 odstavec třetí c. ř. s. na základě téhož titulu žádá znovu o povolení exekučního vyklizení, nebylo lze vyklizení to povolit se zřetelem na úvahy hořejší a nebylo tudíž ani možno vyhověti dovolacímu rekursu, napadajícímu správný názor rekursního soudu.

Čís. 1664.

Československý stát vstoupil ve smlouvu, již ujednal bývalý rakouský erár s obcí o převzetí poštovní budovy.

(Rozh. ze dne 9. května 1922, Rv II 48/22.)

V roce 1909 ujednal tehdejší c. k. poštovní erár s městskou obcí v O., že obec vystaví budovu pro nově zřizované poštovní a telegrafní ředitelství, již stát najme. V § 2 smlouvy bylo pak vyhrazeno státu, domáhati se na obci, by mu postoupila budovu do vlastnictví proti tomu, že jí nahradí náklad, jenž jí vzešel postavením budovy s vyloučením ceny pozemku, jež měla obec věnovati bezplatně. Po státním převratu používalo budovy čsl. poštovní ředitelství, platilo obci nájemné, jež tato přijímala a přistoupilo v roce 1920 na zvýšení činže, obcí navrhované. V roce 1921 domáhal se čsl. erár na obci postoupení budovy do vlastnictví a, ježto obec odmítla, žaloval. Procesní soud první stolice žalobu zamítl v podstatě z těchto důvodů: Nelze přisvědčiti žalobcovu názoru, že singulární successí stal se právním nástupcem ve státních podnicích bývalého c. k. eráru. Tím, že se odtrhl od dosavadního státního tělesa, stal se Československý stát novým mezinárodním jedincem, rozdílným od mezinárodního útvaru, z něhož vzešel. Československý stát vykonává poštovní výsost originerně ze své svrchovanosti. Ani v předpisu čl. 208 mírové smlouvy St. Germainské nelze tu použiti, ježto doslov »statky a vlastnictví« nelze rozšiřovati i na práva. Ježto tu schází zákonný podklad pro vstup nového státu v obligační nároky bývalého státu, jest na něm, by vstoupil ve smluvní poměry bývalého státu. Jest sice pravda, že čsl. erár platil nadále nájemné, jež obec přijímala, a že přistoupil i na jeho 20 proc. zvýšení. Leč ustanovení § 2 smlouvy dlužno považovati za smlouvu předkupní a v tomto směru nelze za to míti, že obec vstoupila ve smlouvu vůči státu Československému, třebaž zaslala čsl. eráru smlouvu ku potvrzení a zvýšení nájemného. O d v o l a c í s o u d uznal dle žaloby. Důvody: Odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci jest opodstatněn. Vývody soudu první stolice nelze sdíleti, poněvadž právní poměry, jaké nastaly vstoupením Československé republiky na místo dřívějšího Rakousko-uherského státu, jsou jiné, než jak soud první stolice v napadeném rozsudku vyvozuje. Po názoru odvolacího soudu především nestačí k rozhodnutí tohoto sporu pouze faktický stav, kterým se rozsudek první